

Arrest

nr. 87 902 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, V.E.(...) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Yezidische origine te zijn. U bent afkomstig uit Nizhny Novgorod in de Russische Federatie. U bent traditioneel in oktober 1997 en wettelijk in 2007 gehuwd met G.D.(...) (O.V. X) met wie u twee kinderen heeft, V.E.(...) en A.(...). Sinds 2005 bent u de vertegenwoordiger van de Nationale Vereniging van Yeziden voor de provincie Nizhny Novgorod. Uw taak bestond erin Yeziden met problemen te helpen.

U verklaarde problemen gekend te hebben omwille van uw etnische origine. Zo moest u in 2006 uw winkel sluiten omdat de huurovereenkomst van het grondperceel waarop de winkel stond niet

werd verlengd. U voelde zich voorts benadeeld toen in 2008 werd beslist dat er in uw stad geen aparte begraafplaats voor Yezidi werd toegelaten. In 2010 zou na een aanhouding opzettelijk bij een TBC-patiënt in een cel zijn gezet waardoor u deze ziekte hebt opgelopen. In dat zelfde jaar werd uw auto gestolen, waarna u vond dat er te weinig ondernomen werd om de daders te vinden. U wijt dit allemaal aan discriminatie omwille van uw origine.

De problemen die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit de Russische Federatie, zijn begonnen na de moord op uw neef P.(...) op 26 juni 2011. Uw neef was op bezoek bij een Yezidisch gezin in de stad Knyaginín toen er een aanval op de zoon van dit gezin, M.(...), door de fascistische organisatie RNE, de Russische Nationale Eenheid, plaatsvond. U kwam te weten dat de politie geen zaak wilde openen waarna u een brief naar het Kremlin van de regio Nizhny Novgorod en het parket stuurde. U kreeg er geen antwoord op.

Op 10 augustus 2011 werd u vervolgens aangevallen door onbekenden nabij de ingang van uw appartement. Uw belagers stelden dat u de brieven in verband met de moord op uw neef moest intrekken anders zou u op een zwarte lijst terecht komen. U verbleef gedurende bijna een maand in het ziekenhuis en werd ondervraagd door de politie van het Kanavinski district, het district van uw woonplaats.

Op het einde van september 2011 was u op uw werk toen u bezoek kreeg van twee personen in burger die zich voorstelden als politieagenten. Zij wilden dat de partij 'Verenigd Rusland' de stemmen van de Yezidische gemeenschap zou krijgen bij de verkiezingen, hetgeen u weigerde. Ze bedreigden u, en stelden dat ze gemakkelijk een zaak tegen u konden opmaken.

Op 5 oktober 2011 werd uw vrouw aangevallen door twee onbekende mannen die haar sloegen en wilden verkrachten. Door haar geroep werd de buurvrouw echter gealarmeerd, hetgeen ervoor zorgde dat de daders op de vlucht sloegen. U belde de politie en diende klacht in.

Op 22 november 2011 was u met een vriend in de stad Dzerzjinsk toen er plots op jullie geschoten werd vanuit een auto. Uw vriend raakte gewond, en moest afgevoerd worden naar het ziekenhuis. U legde een verklaring af bij de politie en diende klacht in. Verder werden ook uw kinderen gepest op school omwille van hun etnie.

Deze gebeurtenissen bleken de laatste druppel voor u en uw vrouw te zijn en jullie besloten te vluchten. Op 24 november 2011 vertrok u samen met uw gezin naar Moskou waar u tot aan uw vertrek op 23 januari 2012 bij een kennis verbleef. Tijdens uw verblijf in Moskou kwam u te weten dat de politie bij uw ouders' thuis langsgesproken waren en naar u vroegen. U besloot op 23 januari 2012 per trein naar Kaliningrad te reizen waar u vervolgens samen met uw gezin vermoedelijk via een vrachtwagen de grens overstak. Daarna moest u overstappen in een personenauto die u naar België bracht. Op 26 januari 2012 kwam u in België aan en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Sinds uw vertrek uit uw land van herkomst heeft u zelden contact met uw familie in Nizhny Novgorod.

Voor deze asielproblemen had u verder ook nog andere problemen met betrekking tot uw etnie. Zo verklaart u in februari 2010 opgepakt te zijn geweest naar aanleiding van een identiteitscontrole en vervolgens opzettelijk in een cel samen met een gevangene met tuberculose geplaatst te zijn geweest. Na een ziekenhuisverblijf van zes maanden werd uw auto gestolen. De politie deed haar werk niet goed om uw voertuig te vinden. Ook de huur van uw winkel werd niet meer verlengd door de administratie van uw district waardoor uw winkel vernietigd werd. Yeziden zouden eveneens niet begraven mogen worden op een begraafplaats in het district Knyaginín. Deze voorvallen tonen volgens u aan dat de Yezidische gemeenschap in de Russische Federatie gediscrimineerd wordt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een klacht in verband met uw winkel, documenten in verband met de begraafplaats-problematiek, uittreksels van het ziekenhuis na uw besmetting met tuberculose, documenten in verband met de diefstal van uw auto en de discriminatie van uw kinderen, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte, rijbewijs en de lidkaart van uw vereniging. Het Commissariaat-generaal ontving na het gehoor eveneens een fax met uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw vrouw en haar woonplaatsregistratie.

B. Motivering

U vreest voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen met de RNE en de autoriteiten op basis van uw etnie. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielsrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielsrelaas ernstig ondermijnt. Zo blijft u betrekkelijk vaag over de aanval op uw neef, volgens u de start van uw problemen met de fascistische organisatie RNE. Zo stelt u dat de daders van deze aanval werden vrijgelaten maar hun namen weet u niet. (CGVS p. 20) U stelt enkel dat het een grote groep is onder leiding van A.B.(...). (CGVS p. 20) U verklaart eveneens dat de aanval gericht was tegen ene M.(...) maar zijn achternaam kent u niet. (CGVS p. 20) Bovendien weet u niet hoe de vader van hem, tevens de eigenaar van het huis en slachtoffer van deze aanval, heet noch kan u het adres opnoemen waar deze aanval plaatsvond. (CGVS p. 20) Tot slot verklaart u dat deze zaak werd omgedraaid waardoor het leek alsof M.(...) iemand geslagen had, maar wederom kan u de naam van deze persoon, het zagezegde slachtoffer, niet geven. (CGVS p. 22) U stelt vaag dat het één van de fascisten is. (CGVS p. 22) Deze vage verklaringen omtrent de oorzaak van uw asielsproblemen, namelijk de aanslag op uw neef en zijn Yezidische vrienden, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Als persoon die deze zaak opvolgde vanuit uw functie als vertegenwoordiger van de gemeenschap en die eveneens klacht indiende, kan immers verondersteld worden dergelijke feiten te kennen.

Daarenboven wil het Commissariaat-generaal opmerken dat ook uw vrouw bijzonder vaag bleef met betrekking tot uw asielsproblemen. Zo kon zij amper details geven over de moord op uw neef. Zij stelde dat dit incident in de zomer van vorig jaar gebeurde maar preciezer wist zij het niet. (CGVS vrouw p. 6) Zij weet niet wat er precies gebeurde, noch kan zij vertellen of er een onderzoek naar dit incident geopend is. (CGVS vrouw p. 6) Uw vrouw kan niet verklaren waarom u stelt dat dit het begin van jullie problemen was, noch kan zij uw rol in dit incident verduidelijken. (CGVS p. 7) Verder kon uw vrouw de datum waarop zij zelf werd aangevallen niet bij benadering geven omwille van stress, noch weet zij wat de politie naar aanleiding van die aanval deed. (CGVS vrouw p. 8 en 9) Nochtans kan verwacht worden dat zij toch enige interesse zou tonen, gezien deze aanval een direct effect op haar had. Tot slot kon zij niet vertellen wanneer in november de aanslag op uw leven gebeurde, noch kan zij, zelfs niet bij benadering, opnoemen in welke stad of straat deze aanval gebeurde. (CGVS p. 10 en 11) Zij weet niet of u klacht heeft ingediend na deze aanslag, eveneens weet zij niet of er een onderzoek, rechtszaak of arrestaties geweest zijn na dit incident. (CGVS vrouw p. 11) Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielsproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan informatie van uw vrouw betreffende jullie asielsproblemen. Zo mag er ten minste verwacht worden dat echtgenoten een basiskennis hebben van elkaars problemen, temeer de drastische gevolgen van deze problemen op hun eigen leven. De kennis van uw vrouw bleef onaannemelijk beperkt, onder meer wat betreft de aanval op uw neef, de aanslag op uw leven en de aanval op haar zelf. Deze feiten maken de kern van uw asielaanvraag uit, waardoor haar beperkte en vage kennis ernstig doet twijfelen aan de waarachtigheid en de ernst van deze feiten.

Ten tweede, en in het verlengde van vorig punt, wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker die om dergelijk zware problemen zijn land van herkomst moet verlaten, op zijn minst geïnteresseerd is in de actuele stand van deze asielsproblemen en bijgevolg kennis heeft van relevante incidenten die door deze asielsproblemen ontstaan zijn. Echter, het Commissariaat-generaal stelt vast dat u deze verwachting hoegenaamd niet inlost. Zo verklaart u, wat de aanslag op uw leven betreft op 22 november 2011, dat uw vriend getroffen en gehospitaliseerd werd, maar u heeft geen recente informatie over hem, want u bent gevlucht en wilde geen contact meer hebben met Nizhny Novgorod. (CGVS p. 32). Verder stelt u dat, na uw vlucht, politie naar uw thuis kwam en naar u vroeg in het midden van december 2011, de exacte datum kan u niet geven. (CGVS p. 34 en 35) U weet niet wie langskwam, noch kan u de instantie benoemen, enkel dat het politie was. (CGVS p. 35) U weet bovendien niet of ze nogmaals langskwamen. (CGVS p. 35) Daarenboven weet u niet of u officieel gezocht wordt in uw land van herkomst en stelt u dat u niet geïnformeerd hebt naar de huidige stand van zaken aangezien u zich afvraagt wie u kan contacteren. (CGVS p. 36) U weet niet of uw belagers nog langskwamen bij bureaus, vrienden of kennissen en kan ook niet verklaren of er enige oproepingsbrieven op uw naam aangekomen zijn. (CGVS p. 36) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielsproblemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van

herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. U vroeg zich af wie u kon contacteren maar ook deze reden aanvaardt het Commissariaat-generaal niet. Wederom wil het Commissariaat-generaal vermelden dat u een bevoorrechte positie bezit als vertegenwoordiger van de Yezidische gemeenschap, in de zin dat u een netwerk aan contacten ter beschikking had. Het is daarom onaanvaardbaar dat u een dergelijk vage kennis bezit met betrekking tot de huidige situatie van uw problemen. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen, ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Ten derde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die de onmiddellijke aanleiding vormden voor uw asielaanvraag. Zo kon u geen enkel document voorleggen in verband met de aanslag op uw neef in juni 2011, de aanval op uw persoon in augustus 2011, de aanval op uw vrouw in oktober 2011 en de aanslag op uw leven in november 2011. Daarentegen legt u wel documenten voor met betrekking tot oudere of minder ernstige feiten, waarvan u verklaart dat zij de discriminatie ten opzichte van de Yezidische gemeenschap moeten aantonen: Wat betreft de documenten in verband met uw winkel dient te worden gesteld dat het gaat over een klacht over het niet verlengen van het huurcontract van het grondperceel zonder dat er enig gewag wordt gemaakt van discriminatoire handelingen en over documenten die louter uw eigendom over de winkel bevestigen. De documenten aangaande de diefstal van uw auto betreffen een klacht, waarin louter het misdrijf wordt gemeld, en een weigering van het parket om uw klacht dat er onvoldoende onderzoek zou zijn gepleegd bij het opsporen van uw auto. Uit de motivering van deze weigering die opsomt welke onderzoeksdaaden gesteld werden, kan echter niet afgeleid worden dat er geen volwaardig onderzoek zou gevoerd zijn, laat staan dat dit om discriminatoire redenen zou geweest zijn. Verder legt u een medisch attest neer van uw besmetting door tuberculose, nadat u volgens uw verklaringen in 2010 opzettelijk met een besmet persoon gedurende enkele dagen vastgehouden werd in de gevangenis. (CGVS p. 11) Het attest toont aan dat u de ziekte opliep, maar niet in welke omstandigheden dit gebeurde. U kan bijgevolg met dit attest niet aantonen dat het om een daad van vervolging of discriminatie ging. De documenten in verband met de discriminatie van uw kinderen bestaan enerzijds uit uw klacht, waarin u uw versie van de feiten uiteenzet, waarmee de objectiviteit van deze weergave nog niet is aangetoond. Anderzijds gaat het om het antwoord van de organisatie 'Pravda I Poryadok' dd. 26 oktober 2011 en 15 november 2011 waarin gesteld wordt dat zij de nodige maatregelen zullen treffen. Hieruit blijkt dat men bereidwillig was om gevolg te geven aan uw klacht. Bovendien dient gesteld dat wat betreft zulke pesterijen op school niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging te kunnen worden beschouwd. Ook wat betreft de documenten aangaande de weigering voor een aparte begraafplaats voor Yezidi dient gesteld, dat voor zover hier sprake zou zijn van een discriminatoire behandeling, wat echter niet uit het document van de afwijzing blijkt, deze afwijzing niet als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geldt. Het Commissariaat-generaal stelt zich verder de vraag waarom u van deze incidenten wel documentatie heeft en niet van de ernstigere asielincidenten die in 2011 plaatsvonden en die volgens u de aanleiding vormden om het land te verlaten. Nochtans verklaart u bij verscheidene instanties klacht te hebben ingediend en is er sprake van ziekenhuisopnames. U stelt hierover dat u misschien iets thuis hebt laten liggen, misschien nam u niet alles mee (CGVS p. 29), en stelt verder zelfs dat u niet weet of u zulke documenten hebt (CGVS p.33). Er kan echter verwacht worden dat u op z'n minst kan aangeven welke documenten u in uw bezit had. Dat u aangaande de aanleiding van uw vertrek geen documenten kan voorleggen en zelfs niet kan aangeven welke de documenten zijn die u hierover bezit, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

Daarenboven kunnen de resterende documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenmin herstellen. Uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte en rijbewijs bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Uw lidkaart van de Nationale Vereniging van Yeziden stelt enkel vast dat u vertegenwoordiger bij deze vereniging bent.

Tot slot aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 16) U kon geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 16). U verklaart waarschijnlijk met een vrachtwagen de Schengen-grens overgestoken

geweest te zijn maar u kan niet zeggen wat er op deze vrachtwagen stond, welke nummerplaat de vrachtwagen had, of welke lading hij vervoerde. (CGVS p. 16) U stelt dat u uw smokkelaar, wiens achternaam u niet kent, leerde kennen via Yeziden in Moskou, wiens namen u evenzeer niet kunt geven. (CGVS p. 17) Hoe deze personen uw smokkelaar kenden weet u tenslotte ook niet. (CGVS p. 17) Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. In dit kader werd u gevraagd om zowel uw intern paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij uw moeder in Nizhny Novgorod lag, als het intern paspoort van uw vrouw over te maken naar het Commissariaat-generaal. (CGVS p. 13) Echter, na het verstrijken van de gegeven termijn ontving het Commissariaat-generaal enkel een fax met een beperkt aantal bladzijden van jullie paspoorten en dit in tegenstelling tot de uitdrukkelijke vraag om, in geval van tijdsnood, alle pagina's, ook al staat er niets op, over te maken. (CGVS p. 18 en 19) Uw gebrek aan medewerking doet het vermoeden ontstaan dat u informatie tracht achter te houden, zoals bijvoorbeeld de eventuele aflevering van een internationaal paspoort. Voorgaande vaststellingen hollen uw algehele geloofwaardigheid verder uit.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, G.D.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Yezidische origine te zijn. U bent afkomstig uit Nizhny Novgorod in de Russische Federatie. U bent gehuwd met V.E.(...) (O.V. 6.949.663) met wie u twee kinderen heeft, V.E.(...) en A.(...).

Uw asielaanvraag is gebaseerd op de problemen van uw man die ontstaan zijn omwille van zijn activiteiten. Deze problemen zijn begonnen na de moord op zijn neef, P.(...) in de zomer van 2011. Eveneens werd uw man aangevallen door onbekenden nabij de ingang van uw appartement. Uw man verbleef een maand in het ziekenhuis.

Begin oktober 2011 werd u vervolgens aangevallen door twee onbekende mannen. Door uw geroep werd de buurvrouw echter gealarmeerd, hetgeen ervoor zorgde dat deze personen op de vlucht sloegen.

In de maand november werd er een aanslag op uw man gepleegd waarna zijn vriend gewond raakte. Ook uw kinderen werden gepest op school omwille van hun etnie.

Deze gebeurtenissen bleken de laatste druppel voor u en uw man te zijn en jullie besloten te vluchten. Op 24 november 2011 vertrokken jullie samen met uw gezin naar Moskou waar u tot aan uw vertrek op 23 januari 2012 bij een kennis van uw man verbleef. Tijdens uw verblijf in Moskou kwam uw man te weten dat de politie bij uw schoonouders' thuis langsgekomen was en naar hem gevraagd hadden. U besloot op 23 januari 2012 per trein naar Kaliningrad te reizen waar u vervolgens met uw gezin de reis verder zette. Daarna moest u overstappen in een personenauto die u naar België bracht. Op 26 januari 2012 kwam u in België aan en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, V.E.(...) (O.V. 6.949.663). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist

tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 149 van de grondwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en het beginsel van behoorlijk bestuur, evenals een manifeste appreciatievergissing.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig steunen op een "*schending van het beginsel van behoorlijk bestuur*" zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Wat betreft artikel 149 van de grondwet, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat dit artikel niet van toepassing is op bestuurshandelingen, enkel op judiciële beslissingen.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet specificeert louter van wie de vervolging waarvan sprake in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de ernstige schade van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan uitgaan evenals door wie bescherming geboden kan worden. Verzoekers verduidelijken niet op welke manier dit artikel zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel eveneens niet gegrond is.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21

maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoekers stellen dat elke bestuurshandeling ondersteund moet zijn door afdoende, adequate, evenredige en aanvaardbare motieven en zij menen dat dit bij de bestreden beslissing niet zo is. Verzoekers stellen dat hun vrees voor vervolging gebaseerd is op discriminatie omwille van hun etnische afkomst enerzijds, en anderzijds op de aanvallen op hun vanwege het feit dat verzoeker vertegenwoordiger was van de Yezidische bevolking. Verzoekers halen vervolgens de verschillende redenen aan waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) hun relaas niet aannemelijk vindt en pogen deze te weerleggen.

2.1. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker weinig informatie kon geven met betrekking tot de aanslag op een Yezidische familie die hun neef kende en dat verzoekster bijzonder vaag bleef wat betreft de problemen die haar man zou hebben gehad, betwisten verzoekers dit. Verzoeker zou wel talrijke details gegeven hebben over deze aanval en heeft ook uitgelegd welke stappen hij ondernam om de zaak op te volgen. Verzoeker meent dat het feit dat hij de namen van de daders niet kent, en eveneens niet het adres waar de aanval plaatsvond de geloofwaardigheid van zijn relaas niet aantast. Wat betreft de informatie waarover verzoekster beschikt dient te worden rekening gehouden met de status van vrouwen in het land van herkomst van verzoekers. Vrouwen worden meestal weinig betrokken bij zaken van hun echtgenoot. Dit komt door de cultuur van verzoekers en kan dus niet aan verzoekster verweten worden. Verzoeker stelt verder dat hij zijn familie nooit heeft willen betrekken bij zijn problemen of zijn activiteiten als vertegenwoordiger van de Yezidische gemeenschap. Verder wijzen verzoekers erop dat verzoekster op 5 oktober 2011 een poging tot verkrachting heeft ondergaan, waardoor zij sterk getraumatiseerd is en alle details tracht te vergeten. Het zou dan ook zeer moeilijk zijn voor haar om zich deze evenementen te herinneren, waardoor ze op sommige vragen niet kon antwoorden.

De Raad is van mening dat de stelling van verzoeker dat hij talrijke details heeft gegeven met betrekking tot deze aanslag geen steun vindt in het gehoor van verzoeker. De gegeven opsomming betreft helemaal geen details maar enkel de basislijnen van verzoekers relaas. Bovendien betreft Banikov niet "het hoofd van de aanval" maar wel de leider van de RNE. Verzoeker zou als vertegenwoordiger van de Yezidische gemeenschap klacht hebben ingediend en eveneens deze zaak opgevolgd en zelfs "hoogstaande instanties" gecontacteerd hebben en derhalve kan verwacht worden dat verzoeker een meer gedetailleerde uitleg zou kunnen geven over de zaak zelf en de opvolging ervan. Verzoeker legt ook geen enkel bewijs voor van de vele stappen die hij ondernomen zou hebben onder meer naar de gouverneur en het parket. Een van zijn taken voor de Yezidische organisatie bij het helpen van mensen zou ook het inschakelen van advocaten zijn (gehoor, p. 6). De Raad meent dan ook dat redelijkerwijze meer kennis van verzoeker in deze zaak verwacht kan worden.

Met betrekking tot de aangehaalde positie van de vrouw in de maatschappij, meent de Raad dat dit mogelijk is, hoewel er in het administratief dossier geen informatie te vinden is die dit bevestigt. Dat verzoeker zijn echtgenote niet inlichtte over de oorzaak van hun problemen toen zij nog in hun land van herkomst verbleven, is mogelijk. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker zijn echtgenote zelfs niet inlichtte over de oorzaak van zijn problemen nadat zij moesten vluchten. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op het leven van verzoeker en zijn echtgenote is, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zijn echtgenote inlicht over de oorzaak ervan. Minstens mag worden verwacht dat de echtgenote verduidelijking vraagt en dat verzoeker die dan ook verschaft.

2.2. Waar de commissaris-generaal verzoekers een geringe kennis van de evolutie en de huidige stand van zaken van hun problemen verwijt, stelt verzoeker dat hij nooit een goede relatie heeft gehad met zijn ouders, wat hij op het Commissariaat-generaal ook heeft vermeld, waardoor hij zijn ouders onmogelijk kan vragen om de situatie op te volgen en hem op de hoogte te houden. Verzoeker stelt dat hij geen andere mogelijkheid heeft om nieuws te hebben over de evolutie van zijn zaak in zijn land van herkomst.

In het kader van de problemen die verzoekers aanhalen kan er van hen verwacht worden dat zij op alle mogelijke manieren proberen om zoveel mogelijk informatie te bekomen betreffende deze problemen. De Raad wijst erop dat de ouders van verzoeker niet de enigen zijn via wie verzoekers de mogelijkheid zouden hebben om de evolutie van hun problemen in hun land van herkomst te volgen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt eveneens dat hij weldegelijk nog contact heeft gehad met zijn moeder. Verder wijst de Raad op het volgende deel van de bestreden beslissing: “(...)U vroeg zich af wie u kon contacteren maar ook deze reden aanvaardt het Commissariaat-generaal niet. Wederom wil het Commissariaat-generaal vermelden dat u een bevoorrechte positie bezit als vertegenwoordiger van de Yezidische gemeenschap, in de zin dat u een netwerk aan contacten ter beschikking had. Het is daarom onaanvaardbaar dat u een dergelijk vage kennis bezit met betrekking tot de huidige situatie van uw problemen. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen, ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.(...)”. De Raad schaart zich achter dit motief.

2.3. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers geen begin van bewijs geleverd hebben met betrekking tot de problemen die de aanleiding waren voor hun vlucht uit hun land van herkomst, wijzen zij erop dat zij nochtans talrijke documenten hebben neergelegd die als begin van bewijs dienen beschouwd te worden van de discriminatie waarvan verzoekers slachtoffer zijn geweest. Vervolgens halen verzoekers enkele passages aan van de UNHCR « *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 » (hierna : UNHCR proceduregids) en stellen dat rekening houdend met hetgeen voorafgaat, het duidelijk is dat hun dossiers in belangrijke mate hebben bijgedragen tot het bewijzen van de gebeurtenissen die zij hebben ondergaan. Zij stellen dat de commissaris-generaal de richtlijnen van de proceduregids dient te volgen en de bewijsvereisten niet te strikt mag interpreteren aangezien bepaalde zaken die in twijfel worden getrokken onmogelijk bewezen kunnen worden.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen van de UNHCR proceduregids merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Ook wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. Verzoekers geven vervolgens de redenen waarom zij menen wel onder de criteria van het vluchtelingenverdrag vallen. Zij stellen dat er door de commissaris-generaal niet getwijfeld wordt aan de Yezidische origine van verzoekers. Zij stellen dat in verschillende internationale verslagen sprake is van discriminatie tegenover deze minderheid, terwijl er in de bestreden beslissing geen wordt gerept wordt over de situatie van de Yezidische gemeenschap in het land van herkomst van verzoekers. Vervolgens citeren zij uit twee internationale rapporten.

Verder stellen verzoekers dat de commissaris-generaal niet lijkt te twijfelen aan de discriminaties waarvan zij slachtoffer zijn geweest, zoals de pesterijen van de kinderen op school en de diefstal van hun auto, maar dat hij van mening is dat deze elementen niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging te kunnen worden aanschouwd. Verzoekers wijzen er echter op dat volgens de UNHCR proceduregids sommige discriminerende evenementen die niet ernstig zijn tot discriminaties in de zin van het vluchtelingenverdrag kunnen leiden in het licht van de situatie in het land. Verzoekers citeren hierbij de desbetreffende passage van de UNHCR proceduregids. Zij stellen vervolgens dat, rekening houdend met de algemene situatie voor Yezidische gemeenschap in hun land van herkomst en met de discriminaties waarvan zij reeds slachtoffer waren, er voor hen een werkelijke angst bestaat om vervolgd te worden omwille van hun origine, waardoor zij voldoen aan de criteria voor de toekenning van het statuut van vluchteling overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de UNHCR proceduregids wijst de Raad op hetgeen hoger reeds vermeld werd. Verder wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Wat betreft de discriminatie waarmee verzoekers te maken hebben gehad wijst de Raad erop dat verzoekers in tegenstelling tot andere Yezidi in Rusland zoals vermeld in het EHRAC rapport (p. 8 verzoekschrift) over een *propiska* of woonregistratie beschikken. De Raad meent dat discriminatie niet noodzakelijk een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag uitmaakt en verzoekers slagen er niet in aannemelijk te maken dat dit in hun geval wel het geval is.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar een algemene mensenrechtenrapport over de discriminatie van minderheden in Rusland, dat echter niet neergelegd wordt en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar een rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hun hoofd een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Daar waar verzoekers stellen dat de commissaris-generaal niet lijkt te twijfelen aan de discriminaties waarvan zij slachtoffer zijn geweest, is dit slechts waar met betrekking tot de pesterijen waarvan hun kinderen op school het voorwerp waren. De bestreden beslissing stelt: *“Daarentegen legt u wel documenten voor met betrekking tot oudere of minder ernstige feiten, waarvan u verklaart dat zij de discriminatie ten opzichte van de Yezidische gemeenschap moeten aantonen: Wat betreft de documenten in verband met uw winkel dient te worden gesteld dat het gaat over een klacht over het niet verlengen van het huurcontract van het grondperceel zonder dat er enig gewag wordt gemaakt van discriminatoire handelingen en over documenten die louter uw eigendom over de winkel bevestigen. De documenten aangaande de diefstal van uw auto betreffen een klacht, waarin louter het misdrijf wordt gemeld, en een weigering van het parket om uw klacht dat er onvoldoende onderzoek zou zijn gepleegd bij het opsporen van uw auto. Uit de motivering van deze weigering die opsomt welke onderzoeksdaeden gesteld werden, kan echter niet afgeleid worden dat er geen volwaardig onderzoek zou gevoerd zijn, laat staan dat dit om discriminatoire redenen zou geweest zijn. Verder legt u een medisch attest neer van uw besmetting door tuberculose, nadat u volgens uw verklaringen in 2010 opzettelijk met een besmet persoon gedurende enkele dagen vastgehouden werd in de gevangenis. (CGVS p. 11) Het attest toont aan dat u de ziekte opliep, maar niet in welke omstandigheden dit gebeurde. U kan bijgevolg met dit attest niet aantonen dat het om een daad van vervolging of discriminatie ging. De documenten in verband met de discriminatie van uw kinderen bestaan enerzijds uit uw klacht, waarin u uw versie van de feiten uiteenzet, waarmee de objectiviteit van deze weergave nog niet is aangetoond. Anderzijds gaat het om het antwoord van de organisatie ‘Pravda I Poryadok’ dd. 26 oktober 2011 en 15 november 2011 waarin gesteld wordt dat zij de nodige maatregelen zullen treffen. Hieruit blijkt dat men bereidwillig was om gevolg te geven aan uw klacht. Bovendien dient gesteld dat wat betreft zulke pesterijen op school niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging te kunnen worden beschouwd. Ook wat betreft de documenten aangaande de weigering voor een aparte begraafplaats voor Yezidi dient gesteld, dat voor zover hier sprake zou zijn van een discriminatoire behandeling, wat echter niet uit het document van de*

afwijzing blijkt, deze afwijzing niet als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geldt."

De Raad meent dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de aangehaalde feiten een vorm van discriminatie waren en hun oorsprong vonden in de etnische herkomst van verzoekers. Wat de pesterij op school van hun kinderen blijkt uit het neergelegde document dat gevolg gegeven werd aan hun klacht en zijn deze feiten niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging te worden beschouwd.

2.5. Verzoekers menen dat zij eveneens recht hebben op de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4. Zij vangen aan met het citeren van §§ 1 en 2 van het artikel en stellen dat uit hun relaas blijkt dat er voor hen een reëel risico op ernstige schade bestaat in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, onder andere foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers benadrukken dat zij menen dat het probleem van geloofwaardigheid dat door de commissaris-generaal wordt aangehaald niet weerstaat aan de uitleg die verzoekers verschaft hebben tijdens hun verhoor en tijdens huidig beroep.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Ook voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is het noodzakelijk dat verzoekers een geloofwaardig relaas brengen, hetgeen *in casu* niet het geval is. De onder 2.4. vermelde feiten die aannemelijk geacht worden betreffende de winkel van verzoeker, de diefstal van zijn auto, het feit dat hij tuberculose gehad heeft en de pesterij van zijn kinderen op school zijn niet het bewijs dat verzoekers in geval van terugkeer naar hun land van herkomst het slachtoffer van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b zouden zijn, namelijk doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Tot slot leggen verzoekers samen met huidig verzoekschrift nog twee nieuwe documenten neer en wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 148/2008 van 30 oktober 2008) dat stelt dat de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling kan beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier, ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen en de verzoeker aannemelijk maakt dat hij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen. *In casu* betreft het een attest van de neerlegging van een klacht betreffende de aanval op verzoeker van 22 november 2011 met een vertaling en een volledige kopie van de paspoorten van verzoekers. Verzoekers menen dat deze nieuwe documenten op zekere wijze aantonen dat hun familie het slachtoffer is van discriminaties en aanvallen omwille van hun origine. Verder stelt verzoeker dat hij recent opnieuw contact heeft gehad met zijn land van herkomst, via een vriend en dat hij deze documenten pas ontvangen heeft, waardoor hij ze niet eerder heeft kunnen neerleggen.

Met betrekking tot het gebrek aan bewijsdocumenten stelt de bestreden beslissing: *"Ten derde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die de onmiddellijke aanleiding vormden voor uw asielaanvraag. Zo kon u geen enkel document voorleggen in verband met de aanslag op uw neef in juni 2011, de aanval op uw persoon in augustus 2011, de aanval op uw vrouw in oktober 2011 en de aanslag op uw leven in november 2011. Daarentegen legt u wel documenten voor met betrekking tot oudere of minder ernstige feiten, waarvan u verklaart dat zij de discriminatie ten opzichte van de Yezidische gemeenschap moeten aantonen: (...) Het Commissariaat-generaal stelt zich verder de vraag waarom u van deze incidenten wel documentatie heeft en niet van de ernstigere asielincidenten die in 2011 plaatsvonden en die volgens u de aanleiding vormden om het land te verlaten. Nochtans verklaart u bij verscheidene instanties klacht te hebben ingediend en is er sprake van ziekenhuisopnames. U stelt hierover dat u misschien iets thuis hebt laten liggen, misschien nam u niet alles mee (CGVS p. 29), en stelt verder zelfs dat u niet weet of u zulke documenten hebt (CGVS p.33). Er kan echter verwacht worden dat u op z'n minst kan aangeven welke documenten u in uw bezit had. Dat u aangaande de aanleiding van uw vertrek geen documenten kan voorleggen en zelfs*

niet kan aangeven welke de documenten zijn die u hierover bezit, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede."

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de commissaris-generaal niet nader kon bepalen over welke bewijsdocumenten hij zou kunnen beschikken. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest van klachtnaerlegging betreffende de aanval van 22 november 2011 met vertaling. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift niet uit hoe hij dit document bekam. Het betreft daarenboven een kopie. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen.

Ten slotte wijst de Raad ook nog op de documentatie die bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie en meer bepaald in de Noordelijk Kaukasus heel makkelijk is om allerhande valse documenten te verkrijgen.

Bovenvermeld document neergelegd door de verzoekende partij heeft geen bewijswaarde.

Daargelaten de vraag of het bovenvermelde stuk een nieuw gegeven is in de zin van art. 39/76 van de vreemdelingenwet belet dit niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd. Dit is *in casu* het geval.

De verwijzing van dit getuigschrift naar artikelen van het burgerlijk wetboek (zie vertaling '*code civile*'), blijkt ter zitting na controle door de tolk een vergissing in de vertaling te zijn en een verwijzing naar het Strafwetboek zodat de nota van de verwerende partij op dit punt irrelevant is.

De Raad wijst erop dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft, dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Daar waar verzoekers een volledige kopie van de binnenlandse paspoorten neerleggen kan dit als antwoord op het motief betreffende de binnenlandse paspoorten in de bestreden beslissing in het kader van de rechten van de verdediging aanvaard worden. Deze binnenlandse paspoorten zijn een bewijs van identiteit maar bieden echter geen bijkomend bewijs met betrekking tot hun asielrelaas.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS